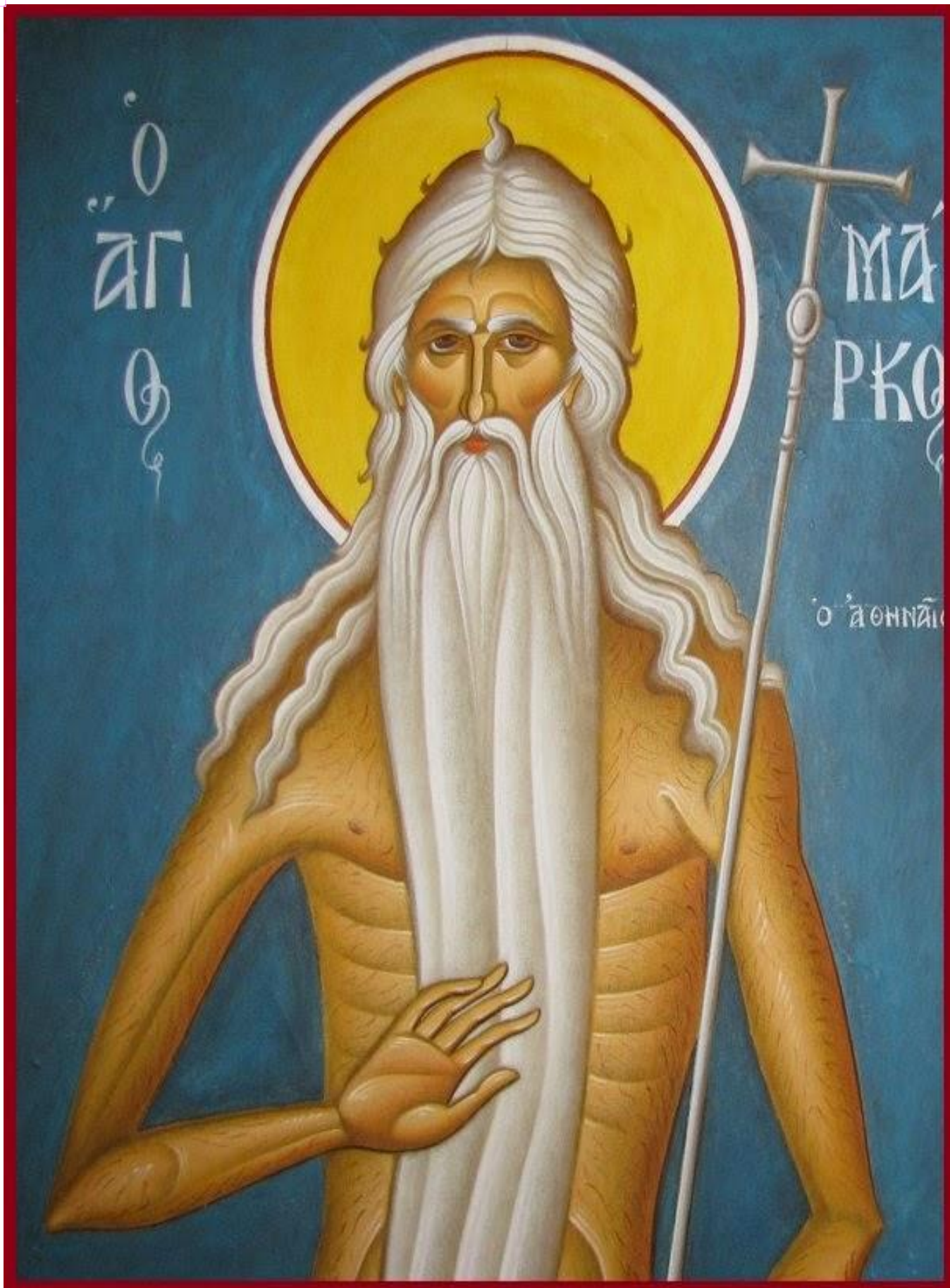

05 MARTIE

**SLUJBA
SF. CUVIOS
MARCU
DE LA ATENA**

MINEIUL-GR

ΜΑΡΤΙΟΣ Ε ΜΑΡΚΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

(Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου)

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εἰς τό· Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῆ ὑπὲρ φύσιν ἀσκήσει Μάρκε μακάριε, ἰσάγγελος ἐδείχθης, ἐν σαρκὶ βιοτεύων, καὶ θείων χαρισμάτων παρὰ Θεοῦ, ἀληθῶς κατηξίωσαι· διὸ τελοῦμεν τὴν μνήμην σου τὴν σεπτὴν, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνοντες.

Τῆ βαθυτάτῳ ἐρήμῳ Μᾶρκε ἐχώρησας, καταλιπὼν τὰ πάντα, θεολήπτῳ καρδίᾳ, καὶ μένεις ἀγνοοῦμενος τοῖς ἐν γῆ, ὡς οὐράνιος ἄνθρωπος· ἀλλὰ Χριστὸς μετὰ τέλος τὸ θαυμαστόν, τοῖς ἐν κόσμῳ σὲ ἐγνώρισεν.

Ὁδηγηθεὶς παραδόξως ὁ Σεραπίων σοφὲ, ὡς θησαυρὸν σὲ εὔρεν, ἐν ἀβάτῳ ἐρήμῳ, καὶ ὄλως ἐξεπλάγη Μᾶρκε ἐν σοί, καθορῶν σε ὡς ἄσαρκον, μετὰ σαρκὸς διανύοντα τὴν ζωὴν, καὶ Χριστὸν ἐνθους ἐδόξασε.

Ἐξ Ἀθηνῶν ὡσπερ ἄστρον ὥφθης πολύρωτον, καὶ καταυγάζεις πάντα, τῇ στερῶσά σου ἀσκήσει, ὡς πλήρης χαρισμάτων τῶν θεϊκῶν, Πάτερ Μάρκε ἰσάγγελε· διὸ παθῶν μου τὸ σκότος τὸ χαλεπὸν, ταῖς πρεσβείαις σου ἀπέλασον.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τὸν ἐν ἀσκήσει ὡς ἄσαρκον φανέντα, ὡς ὑπερβάντα τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ἐνώσει τοῦ κρείττονος, Μάρκον τὸν Ὅσιον, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν· τῷ γὰρ θείου πυρός, τὴν ἐνέργειαν δεξάμενος, τὴν ὕλην τῆς φθορᾶς ἠνάλωσε, ἀσκητικοῖς καμάτοις· καὶ τῷ θείῳ φωτὶ προσομιλῶν, τοῖς ἀϋλοῖς συνήφθη Ἀγγέλοις, θεωθεὶς ἐν μεθέξει· μεθ' ὧν καὶ πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν Σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος Οἰκτίρμων.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Ἐρημον κατοικεῖν, ὧ Μάρκε ἠρετίσω, ἐν ἧ σαρκὸς τὰ πάθη, νεκρώσας τῆς ἀφθάρτου, ζωῆς ὥφθης συμμετοχος.

Στ.: Τίμιος ἐναντίου Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἐφριξε κατιδῶν, ὧ Μάρκε τὴν ζωὴν σου, ὁ θεῖος Σεραπίων, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν κόσμῳ, γνωστὰ τὰ σὰ πεποίηκε.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Πλήρης Θείου φωτός, ὦ Μᾶρκε μετετέθης, πρὸς τὴν ἀγήρω λῆξιν, τῶν σῶν ἀμέτρων πόνων, ληψόμενος τὰ ἔπαθλα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δύναμιν ἐσχηκώς, ἀήτητον καὶ θείαν, ἐκ Σοῦ Τριάς Ἁγία, ὁ θεοφόρος Μᾶρκος, κατήσχυε τὸν δράκοντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δόξη Σου τῇ λαμπρᾷ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Κόρη, ὁ Μᾶρκος ἀτενίζων, ἀσκήσεως τοὺς πόνους, ὡς ἄσαρκος ὑπήνεγκε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ πόλεως ἦνθησας τῶν Ἀθηνῶν τῆς λαμπρᾶς, καὶ βίον ἰσάγγελον ἐπολίτευσω ἐν γῆ, τρωθεὶς θείῳ ἔρωτι, ὅθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁ Ἀββᾶς Σεραπίων, εὗρέ σε νεύσει θεία, ὀσιώτατε Μάρκε, διὸ τῆς πολιτείας σου τὸν τρόπον ἀγάμεθα.

Δόξα. Ἐτερον.

Ὡς ἄγγελος ἔζησας ἐν τῇ ἐρήμῳ σοφέ, καὶ ὠφθης ἀνάπλεως τῶν ἐκ Θεοῦ δωρεῶν, ὦ Μᾶρκε Πατὴρ ἡμῶν· ὅθεν ἐν σοὶ ἐξέστη, Σεραπίων ὁ θεῖος, καὶ ἠγγειλε τοῖς ἐν κόσμῳ, τὴν ἀγίαν ζωὴν σου, μεθ' οὗ ἀεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἄγγελοις ἄγνωστον
μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς
πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει
σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν
καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον,
ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ·
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ· Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν
στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος
δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν σαρκὶ ὡς ἀσώματος, τὴν ζωὴν σου διήνυσας,
στερρότατοις σκάμμασι τῆς ἀσκήσεως, καὶ
ἀγνοούμενος ἔμεινας, τοῖς πᾶσι καὶ ἄγνωστος, Πάτερ
Μᾶρκε τοῖς ἐν γῆ, μετὰ τέλος τὸ θεῖον δέ, τὴν
ἰσαγγελον, πολιτείαν σου στόματι ἀγίῳ, Σεραπίων ὁ
θεόφρον, τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἐκήρυξε.

Ὀλικῶς ἀρνησάμενος, τὴν πατρίδα σου Ὅσιε, καὶ
τὸν κόσμον ἅπαντα θείῳ ἔρωτι, ἐν γῆ ἐρήμῳ
προσέδραμες, καὶ χαίρων ὑπέμεινας, ἀνενδότη
λογισμῶ, καὶ ἀνδρείῳ φρονήματι, πᾶσαν κάκωσιν,
τῆς ὀσίας ἀσκήσεως εὐτόνως, καὶ καθεῖλες Πάτερ
Μᾶρκε, τοῦ πονηροῦ τὰ βουλευματα.

Ἐν γυμνότητι σώματος, καὶ ἐν ψυχῇ καὶ καύσωνι, καὶ παννύχοις στάσεσι καὶ δεήσεσιν, ἀγωνιζόμενος Ὅσιε, εἰς ἔρημον ἄβατον, εὐηρέστησας Θεῶ, παρ' οὗ χάριν ἀπειλήφας, Πάτερ ἄφθονον, καὶ στολὴν ἀφθαρσίας ἡμφιάσω, τὴν φορὰν ὡς ἀπεβάλου, Μᾶρκε Ὅσιων ἀγλάϊσμα.

Ὅδηγία τῇ ἄνωθεν, Σεραπίων ὁ Ὅσιος, προσελθὼν σοι Ἄγιε ἐξεπλήττοντο, ὁρῶν ζωὴν σου τὴν ἄσαρκον, καὶ ἔνθους ἐδόξασε, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τροφῆς ὡς ἐγεύσατο, τῆς πεμφθείσης σοι, οὐρανόθεν ὦ Μᾶρκε θεοφόρε, τῆς ἐν σοὶ χάριτος θείας, Πάτερ ἡγάσθη τὸ μέγεθος.

Ὡς οὐράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος ἄγγελος, τὸν ἀγῶνα Ὅσιε τῆς ἀσκήσεως, θεοπρεπῶς ἐκτετέλεκας, καὶ καιρῶν ἀνέδραμες, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν, τὸ δὲ θεῖόν σου λείψανον, εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ θεόφρων κηδεύσας Σεραπίων, τῆς λαμπρᾶς σου πολιτείας, τὰς ἀριστείας ἐκήρυξε.

Ἀθηνῶν ὄφθης βλάστημα, καὶ φυτὸν εὐθαλέστατον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδιαίτημα, τῶν ἀσκητῶν ἀκροθίνιον, ἐρήμου πολίτης δέ, ὡς Ἀγγέλων μιμητής, τῇ συντόνῳ ἀσκήσει σου, Μᾶρκε Ὅσιε· διὰ τοῦτο τῆς ἄνω Βασιλείας, κληρονόμος ἀνεδείχθης, καὶ πρεσβευτῆς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, πτερωθεὶς τὴν διάνοιαν, ἐν ἐρήμῳ κατοικεῖν ἡρετίσω, Μᾶρκε Πάτερ μακάριε· ὦ τῆς σῆς ἐφέσεως, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν καμάτων σου!

Μόνος γὰρ μόνῳ τῷ Θεῷ, πλείστοις χρόνοις προσομιλῶν, ὑπερφυῶν δωρεῶν ἡξιώθης, παριδῶν τοὺς ὄρους τῆς φύσεως· ὅθεν Ἄγγελοι ἐθαύμασαν, καθορῶντες τοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ δαίμονες ἔπηξαν, τῆς σῆς ἀνδρείας τὸ εὖτονον, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν σὴν μνήμην γεραίρει, βοῶσα· Κύριε, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου, δώρησαι ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. α', 21-30)

Φόβος Κυρίου ἀπωθεῖται ἁμαρτήματα, παραμένων δὲ ἀποστρέψει τὴν ὀργήν. Οὐ δυνήσεται θυμὸς ἄδικος δικαιωθῆναι· ἡ γὰρ ῥοπή τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ πτώσις αὐτῷ. Ἔως καιροῦ ἀνθέξεται μακρόθυμος καὶ ὕστερον αὐτῷ ἀναδώσει εὐφροσύνην· ἕως καιροῦ κρύψει τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ χεῖλη πιστῶν

ἐκδιηγῆσεται σύνεσιν αὐτοῦ. Ἐν θησαυροῖς σοφίας παραβολὴ ἐπιστήμης, βδέλυγμα δὲ ἁμαρτωλῶ θεοσέβεια. Ἐπεθύμησας σοφίαν, διατήρησον ἐντολὰς καὶ Κύριος χορηγήσει σοι αὐτήν. Σοφία γὰρ καὶ παιδεία, φόβος Κυρίου καὶ ἡ εὐδοκία αὐτοῦ πίστις καὶ πραότης. Μὴ ἀπειθήσης φόβῳ Κυρίου καὶ μὴ προσέλθῃς αὐτῷ ἐν καρδίᾳ δισσῆ. Μὴ ὑποκριθῆς ἐν στόμασι ἀνθρώπων καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσί σοι πρόσεχε. Μὴ ἐξύψου σεαυτὸν, ἵνα μὴ πέσης καὶ ἐπαγάγῃς τῆ ψυχῆ σου ἀτιμίαν καὶ ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτὰ σου καὶ ἐν μέσῳ συναγωγῆς καταβαλεῖ σε, ὅτι οὐ προσῆλθες φόβῳ Κυρίου καὶ ἡ καρδία σου πλήρης δόλου.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. β', 1-11)

Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν· εὐθύνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς· κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὴ ἀποσιῆς, ἵνα αὐξηθῆς ἐπ' ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῆ σοι, δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον· ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καὶ ἀντιλήψεταιί σου· εὐθύνον τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε. Οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ καὶ οὐ μὴ ππαίση ὁ μισθὸς ὑμῶν. Οἱ φοβούμενοι Κύριον

ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους. Ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεάς καὶ ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη; Ἡ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτὸν καὶ ὑπερεΐδεν αὐτόν; Διότι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφήσιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος α'.

Τῆς θαυμαστῆς πολιτείας σου, τὰ ἐξαιρέτα τρόπαια, πᾶσαν ἀκοὴν καταπλήττουσι, Μᾶρκε Πατὴρ ἡμῶν· ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς ἐπολιτεύσω γὰρ, ὡς προέκρινας Χριστῷ ἀκολουθῆσαι, ἀνενδότη ἡ σπουδῇ·

καὶ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ σκηνώσας, σκηνῶμα θεῖον γέγονας, τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, ταῖς πρὸς τὸ κρεῖττον ἀναβάσεις. Ἄλλὰ πρέσβευε δεόμεθα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τὴν κοσμικὴν ἀπειπάμενος σχέσιν, καὶ τῆς πατρίδος φυγῶν, ὑπερκόσμιος ὥφθης τῇ ἀσκήσει, Μάρκε θεόληπτε· καὶ Ἄγγελοι ἀμιλλώμενος, σαρκικῶν βαρημάτων, τὸ ἄχθος ἀπέρριψας, δι' ἄκρας ἐγκρατείας, καὶ ἡσυχίας ἀληθοῦς· καὶ ἐν νοῶς καθαρότητι, οὐρανίων ἐμφάσεων, τὸ κάλλος ἐδέξω· οὐ ἐντρυφῶν μουσικῶς, καὶ θεωριῶν θείων ἀπολαύων, τῆς ἐρήμου τὸ σκληρὸν ῥᾶον ὑπέμεινας, τῆς μελλούσης ζωῆς, τὰς ἀμοιβὰς ἀπεκδεχόμενος· ἧς νῦν ἐν μεθέξει γεγονώς, ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν Μάρκε Ὅσιε.

Ἦχος γ'.

Ἐν γῆ ἐρήμῳ ἀύλισθεις, τὸν Θεὸν μόνον προσδεχόμενος, τὸν ἀσφαλῶς σε κατευθύνοντα, Μάρκε θεόσοφε, πάσης συναφείας ἀνθρωπίνης, πόρρῳ ἐγένου, οὐρανίῳ φρονήματι· καὶ Ἄγγελοι ὁμιλῶν, θείων ἐλλάμψεων κατηξίωσαι· ὅθεν ὁ θεῖος Σεραπίων, τῶν ἐν σοὶ θησαυρῶν τὸν πλοῦτον ἀγάμενος, ὡς ἄγγελον ἐώρασε, τῆς ἀϋλίας ἐν ὕλῃ, τοὺς καρποὺς προσφέροντα, καὶ τῷ Κυρίῳ ἐβόα· Κύριε, δόξα Σοι.

Ἦχος δ'.

Ἄρτον ἀπ' οὐρανοῦ δεχόμενος, ὧν ἔτυχας παρὰ Θεοῦ δωρεῶν ἐδήλους, τὴν πλουσίαν χορηγίαν, Μάρκε παμμάκαρ· ὑφ' ἓν γὰρ πάντα παρωσάμενος, τὰ τῆς ὑλῆς τερπνά, ὡς ἐν Παραδείσῳ ἐβίους, ἐν ἀπερήμῳ ὄρει· καὶ νῦν ἐν αἰωνίοις ὄρεσιν ἠδόμενος, Ἄγγέλων Τάξεσι, σὺν αὐτοῖς ἰκέτευε, σώζεσθαι τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου ἀράμενος, τῆς τῶν παθῶν δουλείας, τὴν ψυχὴν ἀμέτοχον ἐτήρησας, τῇ συντονωτάτῃ ἀσκήσει· τῶν γὰρ φθαρτῶν ὀλοτρόπως ἐκδημήσας, ὅλον τὸν πόθον Θεῷ ἀνέτεινας, πρὸς ἀφθαρσίαν ἐπειγόμενος, ἀνεπιστρόφῳ νοῦ καὶ τῆς ἀπαθείας τὴν στολὴν ἐξύφανα, δι' ἄκρας ἐγκρατείας, ἐν τῷ νυμφῶνι τῆς ζωῆς ἀνεκλήθη, ἄσβεστον τὴν λαμπάδα σου τηρήσας. Ἄλλ' ὡς ἀσκητῶν ἀκρότης, Μάρκε θεόφρον, τῆς χαρᾶς αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἄγγελου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῶν ἀσκητῶν ἢ κρηπίς, ὁ τῶν Ἀγγέλων μιμητὴς καὶ συνόμιλος· ἐν γῆ γὰρ ἐρήμῳ Πάτερ, κατασκηνώσας στερρῶς, ἄσαρκος ὠράθης μετὰ σώματος, καὶ θείων ἐλλάμψεων, κοινωνὸς ἐχρημάτισας, τὰ ὑπὲρ λόγον, οὐρανόθεν μουύμενος, ὡς τοῦ Πνεύματος, καθαρῶτατον σκῆνωμα, Μᾶρκε θεομακάριστε, ὁ φοῖνιξ ὁ εὐκαρπος, ἀσκητικῆς πολιτείας, καὶ ἡσυχίας τῆς κρείττονος· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στ.: Τίμιος ἐναντίου Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἄρτον, ἀπ' οὐρανοῦ θαυμαστῶς, Μᾶρκε θεόφρον ὑπ' Ἀγγέλου δεχόμενος, ὑπέφαινες τὴν πλουσίαν, ἀνταμοιβὴν ἐκ Θεοῦ, τῶν συντονωτάτων παλαισμάτων σου, καὶ ταῦτα θεώμενος, Σεραπίων ὁ Ὁσιος, ἐνθους ἀνύμνει, τὸν λαμπρῶς σε δοξάσαντα, ὡς θεράποντα, ἀληθῶς οἰκειότατον· ὅθεν αὐτὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ἐπιτελούντων ἐν ἄσμασι, παισμάτων τὴν λύσιν, καὶ εἰρήνην δωρηθῆναι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Δρόμον, τῆς σῆς ὀσίας ζωῆς, καλῶς τελέσας πρὸς ζωὴν ὑπερκόσμιον, μετέστης ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ τοῖς Ἀγγέλων χοροῖς, συνετάγης Πάτερ ὡς ἰσάγγελος· τὸ θεῖον δὲ σκῆνός σου, Σεραπίων ὁ ἐνθεος, σεπτῶς κηδεύσας, τοῖς ἐν κόσμῳ ἐγνώρισε, Μᾶρκε Ὁσιε, τὴν

λαμπράν πολιτείαν σου· ὄθεν σὺν τούτῳ πρέσβευε,
Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὡς ἂν οἱ σὲ εὐφημοῦντες, καὶ
τὴν σὴν μνήμην γεραίροντες, ζωῆς τῆς ἀλήκτου,
μετασχοίημεν ἔλεει, τοῦ πανοικτίρμονος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἀσκητικὴν ἐλόμενος ζωὴν, Μάρκε Ὅσιων
ἐγκαλλώπισμα· καὶ ἐν ὄρει ὑψηλῷ ἀνελθὼν,
μετάρσιος ὠφθῆς τῷ νοῖ, πάντων τῶν χαμαὶ
συρομένων ἀφιστάμενος, καὶ θεϊκαῖς θεωρίαις
ἐντρυφῶν· καὶ νῦν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύων, καὶ
θέσει θεοῦμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Νεῦσον παρακλήσει σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε,
παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως
ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ
βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν
κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ
προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς
βοῶντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, καρὰ
καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ πόλεως ἦνθησας τῶν Ἀθηνῶν τῆς λαμπραῆς, καὶ
βίον ἰσάγγελον ἐπολίτευσω ἐν γῆ, τρωθεὶς θείῳ ἔρωτι,
ὄθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁ Ἀββᾶς Σεραπίων, εὗρέ σε νεύσει
θεία, ὀσιώτατε Μάρκε, διὸ τῆς πολιτείας σου τὸν
τρόπον ἀγάμεθα.

Δόξα. Ἐτερον.

Ὡς ἄγγελος ἔζησας ἐν τῇ ἐρήμῳ σοφέ, καὶ ὠφθης ἀνάπλεως τῶν ἐκ Θεοῦ δωρεῶν, ὦ Μάρκε Πατὴρ ἡμῶν· ὅθεν ἐν σοὶ ἐξέστη, Σεραπίων ὁ θεῖος, καὶ ἠγγειλε τοῖς ἐν κόσμῳ, τὴν ἀγίαν ζωὴν σου, μεθ' οὗ αἰὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογία, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Λιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, θεολήπτω καρδία, ἐσκήνωσας σοφέ, ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ, καὶ βίον τὸν ἰσάγγελον, μετὰ σώματος ἔζησας Μάρκε Ὅσιε· ὅθεν συνήφθης Ἀγγέλοις, μεθ' ὧν πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Χριστὸς ὁ Ποιητὴς, καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, τεχθεὶς ὑπερφυῶς, ἐξ ἀκράντου γαστρός Σου, χοροὺς Ὁσίων

εΐλκυσε, Θεοτόκε πανύμνητε, ἐν οἷς ἔλαμψεν, καὶ ὁ
θεόληπτος Μᾶρκος, μεγαλύνων σου, τὴν
ἀκατάληπτον δόξαν, ζωῆς καθαρότητι.

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογία, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ
ὕψωθεις.*

Ὁδηγηθεὶς τῇ τοῦ Θεοῦ προμηθείᾳ, πρὸς σὲ ἀφίκται
Σεραπίων ὁ θεῖος, καὶ τῆς ζωῆς τὸ τρόπον σου
ἐθαύμασεν· ὅθεν καὶ κηδεύσας σου, Πάτερ Μᾶρκε τὸ
σκῆνος, τὰ λαμπρὰ σου τρόπαια, ἀνεκήρυξε πᾶσι·
μεθ' οὗ δυσώπει πάντοτε Χριστόν, ἡμῖν διδόναι,
παισιμάτων συγκώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Θεοχαρίτωτε Παρθένε Μαρία, ἡ τὸν Θεὸν
ἀπεριγράπτως τεκοῦσα, ἐκ τῆς φθορᾶς τὸν κόσμον
λυτρώσάμενον, ρῦσαί με λιτάζω Σε, τῆς παθῶν
τυραννίδος, καὶ τὸν νοῦν μου λάμπρυνον, μετανοίας
τῷ φέγγει, ἵνα ἐχθροῦ ἐκφύγω τὴν ὀρμὴν, ὑμνολογῶν
τὴν θερμὴν προστασίαν Σου.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν
συνάναρχον Λόγον.*

Ἐν ἐρήμῳ σκηνώσας νοὸς στερρότητι, ἀπενέκρωσας
πάσας τὰς τῆς σαρκὸς ἡδονάς, δι' ἀγώνων καρτερῶν
Μᾶρκε μακάριε, καὶ τῶν ἐνθέων δωρεῶν, σκεῦος
τίμιον φανείς, παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τῇ πρὸς Χριστόν
ἱκεσία, τῶν αἰτημάτων τὴν ἐκπλήρωσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἐξ ἀχράντου γαστρός Σου ὁ ὑπερούσιος, οὐσιωθεὶς τὴν μορφήν μου δι' ἀγαθότητα, ἀνεμόρφωσεν αὐτὴν καὶ ἀνεκαίνισε, καὶ Σὲ ἀνέδειξεν ἡμῖν, ὡς Μητέρα ἑαυτοῦ, προστάτιν καὶ θείαν σκέπην, Θεογεννήτορ Παρθένε· διὸ ἀπαύστως Σὲ δοξάζομεν.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοὶ· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Εὐαγγέλιον, Ὁσιακόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἐρημικῶν ἀγώνων τοῖς ἄνθραξι, τὴν τοῦ ἐχθροῦ μανίαν φλέξας, ὡς πυρσὸς ἀειφανῆς, τὰς καρδίας ἡμῶν πυρσεύεις, πρὸς θείαν ἐγρήγορσιν, Μᾶρκε θεόσοφε· ὡς καθάρας γὰρ τὸν νοῦν, φωτισμοῦ ἐπληρώθης, καὶ παθῶν σκεδάξεις τὸν ζόφον, καὶ πρεσβεύεις Κυρίω, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ὁσίου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς: Τὸν θεοφόρου Μᾶρκου ὑμνέω.

Γερασίμου.

Ἦδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν νοῦν μου καταύγασον, τῇ Σῆ ἑλλάμψει
φιλάνθρωπε, καὶ λόγον μοι δώρησαι, ὅπως ὑμνήσω
Χριστέ, θείοις ἄσμασι, τὸν θεοφόρον Μᾶρκον, τὸν Σὲ
μεγαλύναντα, βίου λαμπρότητι.

Ὁ Μᾶρκος ὁ Ὅσιος, τῶν Ἀσωμάτων ὁ σύσκηνος,
ἡμᾶς συνεκάλεσεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, τὴν
ισάγγελον, ζωὴν αὐτοῦ ὑμνήσαι· συνέλθωμεν ἅπαντες,
τοῦτον γεραίροντες.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, ἐμφορηθεὶς Μᾶρκε Ὅσιε,
σπουδαίως κατέλιπες, τὴν σὴν πατρίδα σοφέ, καὶ
ἐχώρησας, ἐν γῆ ἐρήμῳ χαίρων, ζωὴν τὴν ισάγγελον,
Πάτερ ἐλόμενος.

Θεοτοκίου.

Θεοῦ ἐνδίαίτημα, καὶ φωτοφόρον ἀνάκτορον,
ἐδείχθης πανάμωμε, τοῦ παρελθόντος ἐκ Σοῦ· ὅθεν
ἔργασαι, κάμῃ ἐκδυσωπῶ Σε, δοχεῖον καὶ σκῆνωμα,
τῆς θείας χάριτος.

Ἦδὴ γ'. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Εἰς ἔρημον προσχωρήσας, ἠρήμωσας πάσας τοῦ
ἐχθυροῦ, τὰς μεθοδείας Ὅσιε, τῇ καρτερᾷ ἀσκήσει
σου, καὶ ἄγγελος ἐν σώματι, ὡς ἀληθῶς Μᾶρκε
πέφηνας.

Ὁ νοῦς σου φωτὶ τοῦ Παρακλήτου, λαμπόμενος
Μᾶρκε μυστικῶς, παθῶν τὸ σκότος ἔλυσε, καὶ πρὸς
τὸ φῶς σε ἴθυνε, ζωῆς τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀσκητικοῖς
σου παλαίμασι.

Φωστήρ ίσαγγέλου πολιτείας, έκ πόλεως τῆς τῶν Ἀθηνῶν, Ὅσιε Μᾶρκε ἔλαμψας, καὶ καταπλήττεις ἅπαντας, ἐρημικοῖς σου σκάμμασι, καὶ ὑπὲρ φύσιν παλαίσμασι.

Θεοτοκίου.

Ὁ θρόνος τοῦ πάντων Βασιλέως, καθέδρα Θεοῦ ἡ ὑψηλή, Θεογεννήτορ Δέσποινα, ἀνύψωσόν με δέομαι, παθῶν έκ καταπτώσεως, πρὸς ἀρετῶν τὴν ἀκρόρειαν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν τοῦ σώματος πρόνοιαν ὀλικῶς, ἀρνησάμενος πόθῳ τῷ θεϊκῷ, ὡς ἄσαρκος ἔζησας, ἐν ἐρήμῳ μακάριε, καὶ οὐρανίῳ ἄρτῳ, τραφεὶς θείῳ νεύματι, ἐγνώσθης μετὰ τέλος, ὁ πρὶν ἀγνοούμενος· ὅθεν καὶ τελέσας, τὸν ἀγῶνα ὀσίως, τῆς ἀνω λαμπρότητος, ἀνεδείχθης συμμετόχος, Πάτερ Μᾶρκε θεόσοφε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ φθορᾶς, καὶ τεκοῦσα Παρθένε σωματικῶς, παρθένος πανάφθορος, μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ τῆς φθορᾶς τὰ ρεῖθρα, εἰς τέλος ἐξήρανας, πηγάσασα τῷ κόσμῳ, τὸ ὕδωρ τὸ ἄφθαρτον· ὅθεν ὡς Μητέρα, τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων, ὑμνοῦμέν Σε ἄκραντε, καὶ ἀπαύστως δοξάζομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν Σοι· πρέσβευε τῷ Σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ,

θαυμασιῶς, ἔνθους ἐμεγάλυνε Χριστόν, τὸν σὲ ἐνισχύσαντα, ἐνεγκεῖν τὰ ἐπίπονα.

Κυρίῳ ἐπόμενος, Μᾶρκε σεερόῳ φρονήματι, ἤνεγκας ἐρήμου τὰς κακώσεις, καὶ ἐπιθέσεις τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, οὓς ἀντιτυπία τῶν σεπτῶν, πόνων σου κατήσχυνας, καὶ εἰς τέλος κατέβαλες.

Θεοτοκίου.

Ὁ οἶκος ὁ πάμφωτος, ἐν ᾧ σαρκὶ κατώκησεν, ὁ Θεὸς καὶ Κτίστης τῶν ἀπάντων, ἀνακαλούμενος, κόσμον ἅπαντα, ἡ Θεογεννήτωρ Μαριάμ, θεοῖς μελωδήμασιν, ἀνυμνεῖσθω ἐκάστοτε.

Ἰδὴ σι'. Τὴν θείαν ταύτην.

Νόμῳ, τῷ θεῷ πειθόμενος, τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ καταλέλοιπας, Μᾶρκε μακάριε, καὶ τὸν σταυρόν σου ἀράμενος, ἐν ἀπερήμῳ τόπῳ, καίρων ἐσκήνωσας.

Ὑπὸ Θεοῦ ὀδηγούμενος, ὁ θεῖος Σεραπίων κατέλαβε, Πάτερ τὴν ἔρημον, καὶ ἐφευρών σε ἐδόξασεν, ᾧ Μᾶρκε θεοφόρε, τὸν σὲ δοξάσαντα.

Μέλη τὰ σὰ ἀπενέκρωσας, νηστείαις καὶ εὐχαῖς καὶ δεήσεσι, Μᾶρκε μακάριε, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἀνέδραμες ἐν δόξῃ, ἀγαλλιώμενος.

Θεοτοκίου.

Νοὸς μου λῦσον τὴν ζόφωσιν, ἡ φῶς τὸ ὑπερούσιον τέξασα, σαρκὸς ταχύτητι, καὶ ἐπηρείας με λύτρωσαι, ἐχθροῦ τοῦ ἀοράτου, Παρθένε ἄχραντε.

Κουτάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν ἐρήμῳ Ὅσιε, στερρῶς ἀσκήσας, καὶ τραφεὶς ὡς ἄγγελος, ἀπ' οὐρανοῦ ὑπερφυῶς, Ἀγγέλων ὠφθης ἰσότιμος, Μᾶρκε παμμάκαρ, Ὅσιων ἀγλαΐσμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ ἐν κόσμῳ ἐμφρόνως κατέλιπες, καὶ Χριστῷ ἀκλινῶς ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σαυτὸν, ἀνευδοιάστῳ λογισμῷ, καὶ θεολήπτῳ γνῶμῃ· καὶ ἐν βαρείᾳ ἐρήμῳ θεόθεν ὀδηγηθεὶς, ἠγωνίσω ἐν αὐτῇ ὑπερφυέσι πόνοις, μόνος μόνῳ Θεῷ συγγινόμενος, καὶ τὰς θείας δωρεὰς παρ' Αὐτοῦ δεχόμενος· ἄρτῳ γὰρ οὐρανίῳ ἐτρέφου, καὶ τὸ τῆς ἐρήμου ἐπίπονον καὶ σκληρὸν, ὡς τρυφήν ἠγοῦ, τῇ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐλπίδι καὶ μεθέξει· ὅθεν προσελθὼν σοὶ θαυμαστῶς ὁ θεῖος Σεραπίων, ἐξέστη ἐν σοί· καὶ τὸ σεπτὸν σου σῶμα κηδεύσας ἀνύμνει σε, Μᾶρκε παμμάκαρ, Ὅσιων ἀγλαΐσμα.

Συναξάριον.

*Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Μάρκου
τοῦ ἀσκητοῦ*

*Φύς ἐξ Ἀθηνῶν ὦ Μᾶρκε θεοφόρε,
ὡς ἄγγελος ἔζησας ἐν τῇ ἐρήμῳ.*

Πέμπτη Μᾶρκος θεουδῆς γαῖαν ἔλιπε πολυβότειραν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐλλαμπόμενος ταῖς μυστικαῖς ἐλλάμψεσι τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, σκότος δαιμόνων βαθύ, εἰς τὸ τέλος διέλυσας, Μάρκε καὶ ἔψαλλες· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς κατεῖδέ σε ὁ Σεραπίων Ὅσιε ἐκθαμβος γέγονε, τῇ θεωρίᾳ τῇ σῆ· ὡς ἄλλον γὰρ ἄγγελον, Πάτερ ἐώρα σε, καὶ ἐκραύγαζεν· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Γυμνὸς ἦνυσας ἐν πλείστοις Πάτερ ἔτεσι τὸν Θεῖον βίον σου, καθυπομένων στερρῶς, ἡλίου τὸν καύσωνα, καὶ παγετὸν τῆς νυκτός· ὅθεν χάρις σε, ἡ Θεία περιέθαλπεν, ὡς θεράποντα Κυρίου.

Θεοτοκίου.

Ἐξ αἱμάτων Σου σάρκα λαβὼν ὁ ἄναρχος Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ Σοῦ ἐν χρόνῳ ἡμῖν, ἐτέχθη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑποστὰς τροπὴν, καὶ διέσωσε, Παρθενομητορ Δέσποινα, τοὺς ὑμνοῦντάς Σου τὸν τόκον.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥήσεων τῶν σῶν Σεραπίων, ὡς ἤκουσε φθεγγομένου σου μακάριε, τὰ τῆς ἰσαγγέλου σου, πολιτείας σκάμματα, ἐγνώρισε καὶ ἦνεσε, βοῶν τὸν Κτίσαντα· τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄγγελος ἐν σώματι ἐδείχθης, Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν μιμησάμενος, Μάρκε παμμακάριστε, Ἄσωμάτων σύσκηνε· ἐνθεν διακονοῦντάς σοι, Ἀγγέλους ἔσχηκας,

ὡς πάροικος, ἐν κόσμῳ καὶ ξένος, καὶ ἐπουρανίων, ἐπάθλων ἠξιώθης.

Σκεῦος ἐκλογῆς ἐρήμου ὠφθης, ὡς ἄνωθεν ὁ Σωτὴρ σε κατωνόμασε, Μᾶρκε παναοίδιμε, ἀρετῶν θησαύρισμα, καὶ πρὸς Αὐτὸν ἀνέδραμες, ἐν εὐφροσύνῃ βοῶν· τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίου.

Ἵνα Σε δοξάζω Θεοτόκε, τὴν δόξαν καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, πάσης ἀδοξίας με, λύτρωσαι τοῦ χείρονος, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον ἴθυνον, τὸν νοῦν μου ψάλλοντα· τὴν Δέσποινα, τοῦ κόσμου ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα.

Ἠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Μέγας ἀληθῶς, ἐν πόνοις ἀσκήσεως, Μᾶρκε γενόμενος, ὡς ἐν κόσμῳ πάροικος, καὶ τῆς ἐρήμου πολίτης ἔνθεος, μεγάλων κατηξίωσαι ἐπάθλων Ὅσιε, τοῦ Δεσπότη, θρόνῳ παριστάμενος, καὶ φωτὸς αἰδίου πληρούμενος.

Ὁ περιφανής, καὶ πλήρης ἐλλάμψεως, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, στυλὸς τῆς ἀσκήσεως, Μᾶρκος ὁ θεῖος ἐν δόξῃ ἔδραμεν, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, ὡς τοῦτον ἔβλεψε, Σεραπίων, ὁ τούτου τὸ λείψανον, ἐν σπηλαίῳ κηδεύσας ἐν δάκρυσιν.

Ἵψωσον σοφέ, πρὸς μόνον τὸν Ἵψιστον, τὰς θείας χεῖράς σου, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, καὶ θαυμαζόντων τὴν πολιτείαν σου, καὶ ἐκτελούντων

Ὅσιε, τὴν θείαν μνήμην σου, καὶ τὸν ὕμνον, τοῦτον Μάρκε πρόσδεξαι, καὶ παισμάτων μοι αἴτει τὴν ἄφεισιν.

Θεοτοκίου.

Ὑψος ἀληθῶς, Ἀγγέλοις ἀπόρρητον καὶ ἀκατάληπτον, ὥφθης σωματώσασα, τὸν μόνον Ὑψιστον, ἀειπάρθενε, τὸν τὴν ἡμῶν ὑψώσαντα, φύσιν δι' ἔλεος· ὅθεν Κόρη, κάμοῦ τὴν διάνοιαν, πρὸς οὐράνιον ὑψωσον ἔρωτα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀσκητικῶς ὡς ἄγγελος, ἐβίωσας ἐν σώματι, ἐν γῆ ἐρήμῳ θεόφρον, πάντα λιπὼν τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ ἄρτον Μάρκε Ὅσιε, ἀπ' οὐρανοῦ δεχόμενος, τοὺς ὄρους ὑπερβέβηκας, τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, καὶ τῷ Κυρίῳ ἠνώθης.

Θεοτοκίου.

Θεογεννήτορ Δέσποινα, Κυρία πάσης κτίσεως, ὡς τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, καὶ Κύριον τῶν ἀπάντων, τῆς δεσποτείας ρῦσαί με, ἐχθροῦ τοῦ παναλάστορος, καὶ τῷ φωτί με λάμπρυνον, τῆς ἀληθοῦς μετανοίας, τὸν ταπεινόν σου ἱκέτην.

Αἶνοι. Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν τῇ ἐρήμῳ οἰκῶν, ἐν σαρκὶ ὡς ἀσώματος, Μάρκος ὁ μακάριος, ὑπὲρ φύσιν ἠγώνισται· τῆς ἀνθρωπίνης γὰρ ἔξω φύσεως, ὥφθης ἀσκήσεως τοῖς παλαίσμασιν· ὦ τῆς δυνάμεως, τῆς σῆς

ἀγαπήσεως! Δι' ἧς βροτοί, Σῶτερ ἠξιώθησαν, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Πῶς ἐν τῇ ἐρήμῳ σκληρᾷ, πολλοῖς χρόνοις μονώτατος, τὴν ζωὴν σου ἤνυσας, ἐν ἀγῶσι καὶ σκάμμασιν; ἀλλ' ἢ τῷ πόθῳ, τοῦ Παντοκράτορος, Μάρκε θεόφρον, πάντων κατίσχυσας· ὅθεν οὐράνιος, δόξα σε ἐδέξατο ἔνθα ἡμῶν, πάντοτε μνημόνευε, τῶν εὐφημούντων σε.

Θάμβους ἀληθῶς πεπλήρωνται, ἠνίκα Μάρκε σοφέ, ἐν ἐρήμῳ μονώτατον, Σεραπίων εὔρατο, σὲ τὸν πρὶν ἀγνοούμενον, καὶ πολιτείας σου τὰ παλαίσματα, τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ σαφῶς ἐγνώρισεν· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, ὡς Θεοῦ θεράποντα θεοειδῆ, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου, πανηγυρίζομεν.

Ὅσιε Μάρκε μακάριε, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ, συγκραθεὶς κόσμον ἔλιπες, πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, νουνεχῶς ἐπειγόμενος· καὶ ἐν ἐρήμῳ πᾶσιν ἀγνώριστος, τὴν ἐν ἀσκήσει, ζωὴν σου ἤνυσας· ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας ἐν οὐρανοῖς, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, καταξιούμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ἰσαγγέλῳ ζωῆς, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις εὐφρανας, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ρυθμίζεις, τῇ ἐν σοὶ ἐνεργείᾳ, τοῦ θείου ἔρωτος Ὅσιε· τῶν θεσμῶν γὰρ τῆς ὑλῆς, ἐπιλαθόμενος, πρὸς ἀϋλους ἀγῶνας ἀπεδύσω, ἐν ὑλικῷ σώματι, στερρότατῳ φρονήματι· καὶ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ἀριστεύσας Πάτερ Μάρκε, τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν κληρονόμος γέγονας,

τελέσας τὸν δρόμον. Αὐτῶν καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσον, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ἄνυμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Βλάστημα ὑπάρχων τῶν Ἀθηνῶν, ἄνθος τῆς ἐρήμου, διὰ βίου ἀγγελικοῦ, Μᾶρκε ἀνεδείχθης, καὶ κόσμῳ διαπνέεις, τῶν ἀρετῶν σου Πάτερ, ὁσμήν τὴν κρείττονα.